

РЕШЕНИЕ

№ 37557

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8512** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Е. Ч. (Е. С.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. Д, ет. 9 офис 17/18 срещу отказ за издаване право пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ, обективиран в писмо рег. № 517000-9909 от 15.05.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, постановен от началник на група „Миграция“ при Областна Дирекция на МВР, С..

В жалбата и в направените уточнения се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при противоречие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, административния орган бланкетно се позовал на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, посочвайки, че при проверка на адреса не е установен оспорвания, поради което той е фиктивен. Тези мотиви фактически не съответстват на словесното съдържание на цитираната норма, послужила като основание за издаване на оспорения отказ.

И. са доводи, че не е извършен анализ на приложените към заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване документи, които по безспорен начин доказват целта на заявения престой. Е. Ч. е получил право на пенсия и разполага с достатъчно средства за издръжка, даващи му възможност да се установи без проблеми на територията на страната.

В оспорения акт липсват мотиви, защо е прието, че декларирания от Е. Ч. адрес на пребиваване е фиктивен, след като е налице договор за наем с български гражданин, който е потвърдил, че е

предоставил имота си за ползване от чужденеца. Няма данни договорът за наем да бил прекратен, да е симулативен или да е сключен за цели, различни от декларираните от страните. Така на практика оспореният административен акт е лишен от мотиви, а от там и от форма, което е порок, водещ до неговата незаконосъобразност.

Намерението на чужденеца да се установи на територията на страната се установява не само от сключения договор за наем, но и с откриването на банкова сметка в българска банка, по която ще получава пенсията си.

Р. са доводи за нарушение на гарантирани от ЕКПЧ основни права.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява и не се представлява. В жалбата не е направено искане за присъждане на разноски, в случай на уважаване на същата.

Ответникът по жалбата, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 16.02.2026 г., до ОД на МВР, С., Ч. (Е. С.), гражданин на Република Турция е поискал да му бъде предоставено разрешение за продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от Закона за чужденците в Република България. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от валиден задграничен паспорт, издаден от компетентните власти на Република Турция, 2. Разрешение за продължително пребиваване на Е. Ч. в Република България, валидно до 31.03.2026 г., 3. Договор за наем от 11.02.2026 г., сключен между С. П. Д., българска гражданка - наемодател и Е. Ч. и Д. Ч., граждани на Република Турция – наематели, съгласно който наемодателят отдава под наем на наемателите собствения си недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], [улица], при месечен наем в размер на 150 евро, 4. Удостоверение от Социален осигурителен институт на Република Турция, видно от което Е. Ч., получава пенсия за старост в размер на 28 300 турски лири месечно, считано от 01.04.2023 г., 5. Декларация, с нотариална заверка на подписа от С. П. Д., видно от която същата предоставя адрес на пребиваване на Ч. (Е. С.), гражданин на Република Турция в нейното собствено жилище, находящо се на адрес: [населено място], [улица], 6. Банково удостоверение, издадено от З. Б., клон България, от което е видно, че Е. Ч. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 15 839 лв., към 16.02.2026 г., 7. Полица медицинска застраховка за чужденци, сключен за Е. Ч. със срок на валидност от 16.02.2026 г. до 15.02.2027 г.

От полицейски служители при група „Миграция” на ОД на МВР, [населено място], е извършена проверка на адрес: [населено място], [улица]. На мястото е установена Р. В., която е майка на наемодателя С. Д.. Същата заявила, че къщата е собственост на дъщеря ѝ, но тя не знае, да е отдавана под наем на турски граждани. Предполага, че Д. е направила услуга на някого, защото преди време ѝ се наложило да претърпи операция в Турция.

Видно от докладна записка от 09.03.2026 г., при проведена среща със С. Д., същата е заявила, че в действителност е подписала договора за наем, но лично не е виждала наемателите. Общувала е със трето лице К. Т., който ѝ е помогнал да отседне в И. при негови близки, по време на провежданото там лечение преди около две години. Така тя взела решение да отдаде под наем къщата, в [населено място], където в момента живее майка ѝ. Според нея жилището разполага с четири стаи, които са достатъчни за настаняването на турските граждани.

Обобщавайки събраните данни, полицейски инспектор при група „Миграция” на ОД на МВР, [населено място] е изготвил докладна записка № 517р-9696 от 29.04.2026 г., в която е отразено, че

имотът, находящ се на адрес: [населено място], [улица] с площ от 74 кв.м. и не отговаря за настаняване на заявления брой чуждестранни граждани, поради което е направил извод за това, че Е. Ч., гражданин на Република Турция, е декларирал неверни данни за адреса, на който ще пребивава, поради което и на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е направил предложение до началника на група „Миграция” на ОД на МВР, [населено място], на същия да се откаже издаване на разрешение за продължително пребиваване.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът е декларирал неверни данни - посоченият адрес на пребиваване е фиктивен, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ.

Със заповед № 517з-7925/20.10.2023 г. Директорът на ОД на МВР, С. е оправомощил заместник-директора на ОД на МВР, С. и началник на група „Миграция” при ОД на МВР, С. да издават и отказват издаване на разрешения краткосрочно и продължително пребиваване по Закона за чужденците в Република България.

Видно от приетото становище на Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията не е изразявала становище по заявлението за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване от Е. Ч. (Е. С.), гражданин на Република Турция, защото преписката не е изпращана за съгласуване с ДА „НС”.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: по преписката няма данни оспореният отказ е връчен надлежно на Е. Ч.. Жалбата е подадена чрез Административен съд, С. област на 11.06.2026 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган. Със заповед № 517з-7925/20.10.2023 г. Директорът на ОД на МВР, С. е оправомощил заместник-директора на ОД на МВР, С. и началник на група „Миграция” при ОД на МВР, С. да издават и отказват издаване на разрешения краткосрочно и продължително пребиваване по Закона за чужденците в Република България.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

В отказа са изложени подробни фактически основания. Описани са събраните доказателства и са конкретизирани правните основания, на които той е постановен - чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, както и е изложено пояснение, че посочения адрес за пребиваване е фиктивно представен.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложените от началника на група „Миграция” на ОД на МВР, [населено място], мотиви по следните съображения.

В разглеждания казус е безспорно установено, че Е. Ч. е подал искане за издаване разрешение за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Според тези законови норми, разрешение за продължително се предоставя на чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

От представения и приет по делото от Е. Ч. документ, издаден от Социален осигурителен институт на Република Турция, се установява, че чужденецът е получил право на пенсия в Република Турция, т.е. налице са предпоставките по чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Приемайки тази норма, законодателят е целял да осигури присъствие в страната на чуждестранни граждани,

получаващи пенсия от обществените осигурителни фондове на чужда държава, за които може да се предположи, че няма да заемат работни места на български граждани и същевременно ще разходват отпуснатите им пенсии на място и други свои доходи в страната, като така ще подпомагат икономическото развитие на България.

Видно от представеното банково извлечение, оспорващият притежава и значителна сума по своя сметка, открита в клон на чуждестранна банка, даваща му възможност да пребивава в България, без да обременява социалната система на страната.

От описания по-горе договор за наем, сключен между Е. Ч. и С. Д. – българска гражданка, се установява, че чужденецът, заедно със съпругата и дъщеря си, е наел имот, находящ се в [населено място], който е собственост на наемодателя. При проведените разговори с Д., тя е заявила, че е сключила посочения договор, че имотът е неин и че го е направила, защото дължи връщане на услуга, заради това, че е била настанен в И. по време на лечение.

Анализът на събраните доказателства не позволява на настоящия съдебен състав да се съгласи с извода на административния орган, че адресът, на който турският гражданин е заявил, че ще пребивава е фиктивен.

Безспорно е, че на този адрес съществува жилищен, недвижим имот и той е собственост на българската гражданка С. Д.. Имотът е предоставен за ползване на оспорващия, на основание на сключен договор за наем. Т.е. налице реален деклариран адрес, на който чужденецът ще пребивава, но едва след като му бъде издадено разрешение за продължително пребиваване. На този адрес съществува жилище, което е годно за обитаване, поради което не може да се приеме, че Е. Ч. е декларирал фиктивен адрес или неверни данни.

Както от договора за наем, така и от декларацията, с която наемодателят е предоставил адрес на пребиваване на Е. Ч. в [населено място], се установява, че адресът, където се намира отдадения под наем имот е реален.

Няма логика, чужденец, кандидатстващ за получаване на право на пребиваване в Република България, да се настави предварително на посочения от него адрес, защото това би било невъзможно, преди да е получил исканото разрешително. Едва след получаване на разрешението за пребиваване, Е. Ч. ще може да се нанесе реално в посоченото жилище, където службите за административен контрол на чужденците в Република България, биха могли да осъществяват контакти с него. Ако в този случай се установи, че чужденецът не живее на адреса, би могло да се образува административно производство по отнемане на вече издаденото разрешително.

За пълнота следва да се отбележи, че съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. В случая, това обстоятелство е безспорно установено.

Е. Ч. е представил необходимите документи, визирани в цитираните по-горе разпоредби, включително доказателства както за осигурено жилищно настаняване във взетия под наем имот, в който ще пребивава, така и доказателства за налични парични средства, видно от цитираното по-горе банково извлечение и доказателства за отпуснатата му пенсия в Република Турция.

Във връзка с успешно проведеното в хода на съдебното производство пълно главно доказване на

наличието на твърдените от жалбоподателя фактически обстоятелства за издаване на искания акт, съдът намира, че постановеният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне на началник на група „Миграция“ при ОД на МВР, С., за ново разглеждане на подаденото от Е. Ч. заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Ч. (Е. С.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г. отказ за издаване право пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ, обективиран в писмо рег. № 517000-9909 от 15.05.2026 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, постановен от началник на група „Миграция“ при Областна Дирекция на МВР, С..

ВРЪЩА делото като преписка на началник на група „Миграция“ при ОД на МВР, С., за ново разглеждане на подаденото на 16.02.2026 г. от Е. Ч., гражданин на Република Турция заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 20-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.